

Camellia

进击的王妃

ยอด
หญิง
สองแคว้น
ทวยแผ่นดิน
สองภพ

1

桔子面条 เขียน
Rong Ying วาด

บทที่ 1 ศักหลังชนฟ้า

แคว้นวังเยว้และแคว้นซั่ววันเป็นสองแคว้นที่แข็งแกร่งที่สุดในแผ่นดินใหญ่

ตำบลดิเยนซิงซึ่งเป็นรอยต่อของสองแคว้น เดิมทีเป็นตำบลดึกๆ ที่เงียบสงบ ทว่าตอนนี้บนพื้นกลับนองด้วยโลหิต เสียงร้องระงมถวันทั่ว

ตะวันยามอัสดงแดงฉานครึ่งขอบฟ้า

วัดร้างตั้งโดดเดี่ยวอยู่ที่นี่ กลิ่นคาวเลือดและกลิ่นน้ำ- สะอิดสะเอียนแผ่คลุมทุกหนแห่ง สตรีสวมเกราะแดงนอนอยู่บนพื้น ผมดำสยายแผ่ยุ่งเหยิง ที่สะดุดตาคนที่สุดคือท้องที่นูนใหญ่ของนาง ดูจากสภาพนั้นตั้งนั้น เด็กในท้องคงใกล้คลอดเต็มที

สตรีลูบท้องตน ผมดำขลับเน้นสีหน้านางจนดูซีดขาวดูจกระดาก ดูเหงอนาถอย่างบอกไม่ถูก

“ท่านแม่ทัพ!”ทหารเกราะดำเดินเข้ามา

กู่เทียนหลานลืมนตา ในแววตาฉายแววมีความหวังสาย-
หนึ่ง สิ่งนี้ทำให้นางดูมีชีวิตขึ้นมาบ้าง “เสียบึงกับกองทัพหนุน
มาถึงแล้วรี”

แคว้นวังเยว่และแคว้นซั่วอวี่รบกัน ณ ที่แห่งนี้ กู่-
เทียนหลานเป็นแม่ทัพผู้ชนะศึกบ่อยของแคว้นวังเยว่ แพ้ศึก
น้อยมาก เดิมทีครั้งนี้ควรชนะ ทว่าเพราะขาดเสียบึง เมื่อทหาร
ท้องหิวจึงสูญเสียกำลังรบ ซ้ากำลังหนุนยังล่าช้ามาไม่ถึงจึง
ตกเข้าสู่ทางตัน ท้าใหญ่หนึ่งแสนถูกฆ่าสังหารติดต่อกัน นาง
กับลูกของเขาถูกล้อมอยู่ที่นี้ ความหิวและความทรมาณเคียดกรำ
นาง สุดทำยจึงหลงเหลือเพียงความสิ้นหวัง

“ฝ่าบาทเสด็จแล้ว”

ใบหน้าที่เดิมสิ้นหวังของกู่เทียนหลานพลันมีชีวิตชีวา
ขึ้นมา “เขามาแล้ว ข้ารู้อยู่แล้ว เขาไม่มีทางทิ้งข้า ไม่มีทาง
ทอดทิ้งทหารตระกูลกู...”

ในแววตาของคนตอบฉายแววติดขัด ถึงขั้นมีความ-
เห็นใจอยู่สายหนึ่ง ทว่ากู่เทียนหลานไม่ทันสังเกตเห็น

กู่เทียนหลานเห็นคนสองคนเข้ามาทางปากประตู หนึ่ง
บุรุษหนึ่งสตรี ทั้งสองใส่ชุดคลุมสีดำ บนศีรษะสวมหมวกคลุม
บุรุษร่างสูงใหญ่ ผังสตรีร่างกายเล็กบอบบางอ่อนแอ

บุรุษปลดผ้าคลุมออก พอกู่เทียนหลานเห็นใบหน้า
หล่อเหลาน่าเกรงขามนั้น ในใจพลันยินดี

“ฝ่าบาท พระองค์มาแล้ว”

ผู้ที่มาคือฮองเต๋ววังเยว่ สามีนาง หลีเย่จิ้น

นางคิดไม่ถึงว่าหลีเย่จิ้นจะมาส่งเสบียงด้วยตนเอง
ความสงสัยในใจนางพลันมลายหาย มองบุรุษหล่อเหลาตรงหน้า
ในใจเกิดความหวานหอบหนึ่ง

ผีเฝ้าหลีเย่จิ้นหยุดชะงัก ก้มมองกู่เทียนหลานที่อยู่บน
พื้น กู่เทียนหลานมองสีหน้าเขา ไร้ซึ่งความอบอุ่นในกาลก่อน
ความเย็นชาไร้เยื่อใยนั้นทำให้กู่เทียนหลานเกิดความกลัวอย่าง
ไม่ทราบสาเหตุ

“ฝ่าบาท...” นางเอ๋ยเรียก “เสปียงถึงแล้วหรือเพคะ
ฝ่าบาท ให้เวลาหม่อมฉันอีกสิบวัน หม่อมฉันต้องโล้โจรสลัด
ชั่ววินออกไปได้แน่” นางเอ๋ยอย่างหมายมัน

“ไม่ต้องแล้ว” หลีเย่จินเอ๋ยปากในที่สุด “กู้เทียนหลาน
เจ้ารั้งอยู่ที่นี้เถอะ อยู่ฝั้งพร้อมทัพหนึ่งแสนตระกูลกู้”

กู้เทียนหลานนั่งอิงไป “ฝ่าบาท พระองค์กำลังตรัสสิ่งใด”

“ตรัสสิ่งใดรี พี่หญิง แต่ไหนแต่ไรมาท่านมักปราดเปรื่อง
ตอนนี้แม้แต่ดำริของฝ่าบาทก็ยังฟังไม่เข้าใจแล้วรี ความหมาย
ของฝ่าบาทคือให้ท่านตาย” สตรีบอบบางข้างกายเขาปลดหมวก
คลุมออก เผยใบหน้านามล้ำ คนผู้นี้ไม่ใช่ผู้ใดอื่น กู้เทียนชิง
น้องสาวแท้ๆ ของกู้เทียนหลาน และยังเป็นพระสนมชิงกู่เฟย
ในวังหลวง ยศศักดิ์เป็นรองเพียงกู้เทียนหลานนางผู้เป็นฮองเฮา
คนนี้เท่านั้น

หากบอกว่าหลีเย่จินมาส่งเสปียงที่นี้ด้วยตนเอง เช่นนั้น
การพาสตรีอ่อนแอไร้กำลังอย่างกู้เทียนชิงมาด้วยคงไม่อาจ
กล่าวอธิบายได้แล้ว

กู่เทียนหลานยังคงไม่เข้าใจ นางเกิดในตระกูลขุนศึก
อย่างตระกูลกู่ ตระกูลกู่ไร้บุตรชาย นางที่เป็นบุตรสาวสายตรง
จึงเข้าสู่สนามรบตั้งแต่อายุยังน้อย อายุเพียงสิบหกก็มีผลงาน
มากมายแล้ว เมื่ออายุสิบเจ็ดปีนั้น นางแต่งงานกับหลี่เย่จินที่เป็น
สหายกันมาตั้งแต่เล็ก กลายเป็นฮองเฮาวังเยว่ สตรีที่ทั้งแคว้น
วังเยว่เคารพศรัทธาที่สุด

แคว้นซั่ววินจับจ้องมาโดยตลอด แต่ติดที่ชื่อเสียงนาง
จึงไม่กล้าบุกเข้ามา การที่กู่เทียนหลานตั้งครรรภ์เก้าเดือนกล่าว
แล้วถือเป็นโอกาสดีของซั่ววิน อาศัยช่วงที่นางตั้งครรรภ์ได้เก้า
เดือน แคว้นซั่ววินจึงบุกตีแคว้นวังเยว่กะทันหัน มีหน้าซำยัง
ส่งกงซุนอ้อวินอ่องผู้โหดเหี้ยมไม่เป็นรองผู้ใดมา ใต้อาณัติ
กงซุนอ้อมีแต่เสียสิ่งทั้งนั้น แคว้นวังเยว่จะขวางกันได้อย่างไร
ด้วยเหตุนี้ฮองเฮาวังเยว่ที่ตั้งครรรภ์ทายาทได้เก้าเดือนจึงต้อง
สวมเกราะเข้ารบกับซั่ววินอย่างเสียไม่ได้

ก่อนสวมเกราะออกจากเมืองหลวง บุรุษตรงหน้านักอด
นางไว่ในอก ลูบท้องที่นูนสูงของนาง สายตาอาลัยอาวรณยิ่ง
เอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ‘หลันเออร์ ข้าจะรอเจ้ากับรัชทายาท
กลับมา เจ้าต้องรักษาตัวให้ดี ในใต้หล้านี้เจ้ากับรัชทายาทเป็น

คนที่สำคัญที่สุดสำหรับข้า หากพวกเจ้าเป็นอะไรไป ข้าคง
ไม่อาจมีชีวิตอยู่ลำพังในโลกใบนี้ได้อีก'

บุรุษอ่อนโยนผู้นั้น ตอนนี้เหมือนเปลี่ยนปากและใบหน้า
ใหม่ นางไม่เข้าใจเลยสักนิด หากว่าร่างกายนางอนุญาต นางนั้น
ซึ่งจะจนอยากเข้าไปทึ่งใบหน้าคนตรงหน้านี้นัก ดูว่าเขาใช้ผู้อื่น
ปลอมตัวมาหรือไม่

แต่นางกับเขาโตมาด้วยกัน ซ้ำร่วมเตียงเคียงหมอนถึง
สองปี รู้อยู่แล้วว่าเขาคือเขา ไม่มีทางพลาดได้

ล่ำคอกู้เทียนหลานเหมือนถูกบีบรัดก็ไม่ปาน “เพราะ
อะไร”

หลี่เย่จินไม่ได้เอ่ยวาจา ทว่ากู้เทียนชิงกับเอ่ย์หัวเราะ
หยันขึ้น “พี่หญิงที่รักของข้า ท่านผิดต่อชื่อเสียงปราชญ์ของ
ท่านเสียจริง สาเหตุก็เป็นเพราะไม่มีคนอยากให้ท่านมีชีวิตอยู่
อย่างไรเล่า”

ร่างเพรียวบางของกู้เทียนชิงขดเข้าไปนอกหลี่เย่จิน ใน
แววตาฉายแววหยาบหยันและชิงชิง ไหนเลยจะยังเป็นน้องสาว
ผู้ว่าง่ายและซื่ออายนางนั้น

“พี่หญิง ท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุใดฝ่าบาทถึงแต่งท่าน ที่ฝ่าบาทรักเห็นชัดว่าเป็นข้า ทว่าไม่อาจไม่แต่งสตรีที่มีมือเต็มไปด้วยเลือดอย่างท่าน ก็เพราะท่านเป็นแม่ทัพใหญ่พิทักษ์แคว้น เพราะในมือท่านมีทัพพิทักษ์แคว้นเรือนแสนของตระกูลอยู่”

คำกล่าวของกู่เทียนชิงดูจะมีบาดกริดหัวใจของกู่เทียนหลานก็ไม่ปาน

กู่เทียนหลานหน้าเปลี่ยนสีทันใด “ไม่ใช่เช่นนั้นแน่!”

เทียนหลาน เจ้าเป็นสตรีที่สมบูรณ์แบบที่สุดที่ข้าเคยพบในใต้หล้านี้ ข้ารอเจ้าเติบโตใหญ่มาโดยตลอด ในที่สุดตอนนี้เจ้าก็เป็นฮ่องเฮาของข้าแล้ว

คืนวันแต่งงาน สามีนางเอ๋ยเช่นนี้กับนาง

ผู้คนเห็นเพียงเกียรติยศในตอนนี้ของนาง ไม่รู้ว่านางผ่านร้อนผ่านหนาวมาอย่างไรบ้าง นางไม่ได้ชอบคมดาบคมกระบี่ ยิ่งไม่ชอบความรู้สึกตอนเลือดเปรอะเปื้อนกาย นางเองยังอิจฉาบรรดาน้องๆ ที่ได้ร้ายรำเล่นดนตรีอยู่ในบ้าน นางสาวเกราะศึก ไม่เพียงเพราะนางเป็นบุตรสาวสายตรงตระกูลกู่ แต่

นางยังอยากจะปกป้องบุรุษผู้นั้น ทุกครั้งที่นางปลิดชีวิตคน ล้วน
แต่นึกถึงความยินดีและความชื่นชมเวลาได้เห็นชัยชนะของเขา

ทว่ายามนี้ กลับมีคนบอกนางว่าบุรุษที่นางรัก บุรุษที่
สาบานว่าจะปกป้องรังเกียจนางที่มีมือเปื้อนเลือดมากเกินไป

“ตระกูลกูเองก็อยากให้ท่านตาย” คำพูดที่ออกมาจาก
ริมฝีปากแดงสดของกู่เทียนชิงอำมหิตหาใดเปรียบ “หลังจาก
ท่านเป็นของเฮาแล้ว เอาแต่ขัดขวางอิทธิพลของตระกูลอยู่
ตลอด แค่นี้พี่ชายในตระกูลฆ่าหญิงคณิกา ท่านถึงกับปลิดชีพเขา
คนทั้งตระกูลล้วนไม่พอใจท่านยิ่ง ซิงซิงอยากให้ท่านตายไป
ท่านรู้หรือไม่ว่าคนตระกูลกู่พูดลับหลังท่านว่าอย่างไร ตระกูลกู่
มีสองเฮาเช่นนี้เหมือนดวงช่วยมาแปดชาติภพ”

กู่เทียนหลานจำเรื่องนี้ได้ พี่ชายในตระกูลนางผู้นั้นฆ่า
หญิงคณิกาที่ใดกัน เขาข่มเหงหญิงชาวบ้านต่อหน้าธารกำนัล
ต่างหาก ทำให้หญิงนางนั้นโชกกำแพงตาย เพื่อผลักความ-
รักผิดชอบพี่ชายในตระกูลป้ายสีว่าหญิงนางนั้นเป็นคณิกา
บอกว่านางจงใจล่อลวงเขา ไม่บอกว่าหญิงนางนั้นเป็นหญิง
ชาวบ้านธรรมดา พี่ชายในตระกูลผู้นั้นของนางเป็นขุนนางคุม
ประพฤติ คำกล่าวของขุนนางคุมประพฤติฆ่าคนได้มาแต่ไหน

แต่ไร เดิมทีตระกูลกู่โดดเด่นเกินไป ฝ่าบาทไม่พอพระทัยตระกูล
กู่มานานแล้ว อยากหาโอกาสทำลายตระกูลกู่มาโดยตลอด เรื่องนี้
อาจกลายเป็นไฟลามทุ่ง ทำลายทั้งตระกูลกู่ได้ เพื่อปกป้อง
ตระกูลกู่ และเพื่อคลายโทสะของฝ่าบาท กู่เทียนหลานจึงไม่อาจ
ไม่ประทานครวญตายให้พี่ชายในตระกูล

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดตระกูลถึงให้ข้าแต่งเข้ามาใน
วังหลวง คืบก่อนที่ข้าจะแต่งให้ฝ่าบาทผู้นำตระกูลมอภารกิจ
สำคัญให้ข้า นั่นคือการหาโอกาสสังหารท่าน แทนที่ท่าน”

เดิมทีทุกอย่างที่นางทำมาก็เพื่อปกป้องตระกูล แต่
ตระกูลกลับชิงชังอยากให้นางตาย ตระกูลนางถึงกับมองความ
ปรารถนาดีของนางไม่ออก ช่างโง่เขลาเสียจริง

“ข้าเองก็อยากให้ท่านตายไป ข้ารู้จักกับฝ่าบาทก่อนท่าน
รักใคร่ใจตรงกัน ท่านยังจำการป่วยหนักสองรอบนั้นของข้าได้
หรือไม่ ข้าไม่ได้ร่างกายอ่อนแอแต่เกิด แต่เพราะก่อนท่านแต่ง
เข้าวังหลวง ข้าไม่อาจคลอดบุตรได้ ดังนั้นจึงทำได้เพียงขับลูก
ของข้ากับฝ่าบาทออกไป” พูดถึงตรงนี้ ในที่สุดบ่นไปหน้ากู่-
เทียนชิงก็ปรากฏความเดือดดาลขึ้นมาสายหนึ่ง

ไต่ย็นถึงจุดนี้ สีหน้ากู่เทียนหลานบิดเบี้ยวนานแล้ว นาง ช่างโง่เขลา หลี่เย่จิ้นเป็นบุรุษที่นางรักที่สุด กู่เทียนซิงเป็น น้องสาวที่นางเอ็นดู ความฉลาดของนางช่างเปล่าประโยชน์ กลับมองไม่ออกว่าหลี่เย่จิ้นกับกู่เทียนซิงลอบมีสัมพันธ์กัน ลับหลังนานแล้ว เห็นนางเป็นคนโง่

หลี่เย่จิ้นกอดกู่เทียนซิงไว้ในอกแน่น เอ่ยสีหน้าอาลัย “เทียนซิง ไม่ต้องคิดแล้ว ทุกอย่างผ่านไปแล้ว เจ้าจะกลายเป็น ฮองเฮาของข้า ส่วนหญิงต่ำช้านางนี้ก็จะสูญหายไปจากโลก ไปนี้”

ร่างกู่เทียนหลานอ่อนยวบลง รู้สึกสิ้นหวังยิ่ง ในตอนที่ นางสัมผัสท้องของตน แหวตนางพลันฉายแววไม่ยินยอมขึ้น “พระองค์จะฆ่าหม่อมฉัน แต่ว่าในท้องหม่อมฉันก็เป็นบุตรของ พระองค์ เด็กคนนี้ไถ่ตลอดเต็มที เหตุใดพระองค์ถึงไร้เยื่อใย เพียงนี้”

หลี่เย่จิ้นเดินเข้ามา เท้าเหยียบลงบนท้องกู่เทียนหลาน ตรงๆ จากนั้นลงน้ำหนัก

กู่เทียนหลานพลันรู้สึกถึงความรวดเร็วที่ท้อง ร้องเสียง
หวาดกลัว “ลูกข้า!”

“เจ้ายังคิดว่าเขาเป็นเด็กอยู่อีกหรื กู่เทียนหลาน เด็ก
ในท้องเจ้าเป็นเพียงก้อนเนื้อที่ตายนานแล้ว” หลี่เยจินเอ่ยขึ้น
อย่างไร้เยื่อใย “เจ้ายังจำโอสถที่เจ้าดื่มทุกวันได้หรือไม่”

ไม่ว่าหลี่เยจินจะยุ่งมากเพียงใดทุก ๆ วันก็มักจะมาดื่ม
โอสถให้นางด้วยตนเอง เดิมทีนางคิดว่าหลี่เยจินเฝ้ารอลูก ที่แท้
คือกำลังคิดสังหารเด็กในท้องนาง ลูกที่นางเฝ้ารอคอยมาตลอด
กลับถูกเขาทำร้ายอย่างเชื่องช้า

กู่เทียนหลานกอดท้องตน อยู่ ๆ ก็หัวเราะอย่างคลุ้มคลั่ง

นางมันโง่! ช่างโง่เขลายิ่งนัก!

ลูกนางต้องมาตายเพราะความโง่เขลาของเธอ

“ลูก ลูกข้า แม่ผิดต่อเจ้า ได้หล้านี้คนชั่วมากมายนัก แม่
ถึงกับมองไม่ออก” กู่เทียนหลานเบิกตากว้าง มองกู่เทียนชิง
กับหลี่เยจินเหี้ยมเกรียม ชิงชิงจนวนอยากกินเลือดเนื้อของพวกเขา

กู่เทียนซิงถูกสายตานางมองจนหนาวยะเยือกบอกไม่ถูก หยิบมีดออกมาจากอก เตรียมแทงไปบนตัวกู่เทียนหลาน ทว่า หลี่เย่จิ้นร้งนางไว่ก่อน

“เทียนซิง หึงชั้นต่ำนี้สมควรตาย แต่เจ้าอย่าลืมสัญญา ระหว่างพวกเรากับกงซุนอี้”

กู่เทียนซิงสีหน้าพลันสงบลง ใบหน้าเล็กหวาดหวั่น “ฝ่าบาท หม่อมฉันผิดไปแล้ว หม่อมฉันลืมข้อแลกเปลี่ยน ระหว่างฝ่าบาทกับกงซุนอี้ ขอเพียงพวกเราส่งหึงชั้นต่ำนางนี้ ให้กงซุนอี้ ทหารชั่ววูวันก็จะถอยออกจากเขตแดนวังเยวี่ ภายในห้าปีไม่ทำศึกอีก”

เหมือนกู่เทียนซิงจะคิดอะไรได้ ทันใดนั้นก็หัวเราะขึ้นมา “ฝ่าบาท กงซุนอี้ชอบกินเลือดเนื้อมนุษย์ทั้งยังชอบกินเนื้อทารก ที่สุด หึงชั้นต่ำนางนี้ตกอยู่ในมือกงซุนอี้ คิดแล้วก็ช่างสะใจ นัก”

“พี่หึง ประเดี้ยวกงซุนอี้คงจะกรีดท้องท่าน ปล่อยเลือด ท่านจนหมด แล้วก็กินเด็กในท้องของท่าน...”

หลี่เย่จิ้นสะใจเช่นกัน หัวเราะตามขึ้นมา

ทั้งสองคนสวมหมวกคลุมภายใต้แวตาสังหารคนของ
กู๋เทียนหลาน จากนั้นกุมมือกันเดินออกไปจากวัดร้างแห่งนี้

กู๋เทียนหลานซึ่งซึ่งจนวนอยากจะพุ่งเข้าไปสังหารคนทั้งสอง
ที่หลอกลวงนาง ทำร้ายลูกของนาง แต่กระนั้น ทั้งตัวนางไร้-
เรี่ยวแรง ความรวดเร็วลามแผ่ออกมาจากท้อง กระแสอุ่นร้อน
ไหลนองออกจากท้องด้านล่างไอชีวิตรั่วไหลตามไปด้วย

สุดท้าย นางได้ยินเสียงหมีเห่จิ้นขายนางกับทหารแสน
นายของตระกูลกู๋ให้กงซุนอี้ดังแว่วมา

ผ่านไปครู่หนึ่งพลันมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น สตินางเริ่มค่อย ๆ
เลือนหาย

“กู๋เทียนหลาน ขำรับบัญชาจากท่านอวิ๋นอ๋อง หากเจ้า
คลานจากตรงนี้ไปอ้วนวนท่านอ๋องของพวกเรา บางที่ท่านอ๋อง
ของพวกเราอาจจะยอมเมตตาไว้ชีวิตเจ้า”

กงซุนอี้ กงซุนอี้ นางนึกว่าเขาเป็นคนตรงไปตรงมา
น่านับถือ คิดไม่ถึงว่าเขากับคนชั้นต่ำสองคนนั้นจะเป็นสัตว์หน้า
ขนที่มาจากเขาลูกเดียวกัน นางใกล้ตายแล้ว กงซุนอี้ก็ยังคงคิด
พยายามเกียรตินางเช่นนี้!

หลี่เย่จิ่น กู้เทียนซิง กงซุนอี้สามคนนี้ได้ถูกจดจำฝังแน่น
อยู่กลางใจนางแล้ว หากว่ามีชาติหน้า นางไม่มีทางปล่อยพวก-
เขาไปแน่

ห่างจากวัดร้างสิบสี่ เกราะในเกราะศึกสีดำนอนอยู่ภายใต้
แสงสลัวยามอัสดง แวตาจับจ้องออกไปยังที่ไกลแสนไกล

“ท่านอ๋อง ท้าพหนึ่งแสนตระกูลถูกรื้อทำลายสิ้นแล้ว กู้-
เทียนหลานอยู่ที่วัดร้าง พวกเราไปจับตัวนางตอนนี้เลยหรือไม่”

บุรุษสวมเกราะศึก ใบหน้าภายใต้แสงอัสดงเดี๋ยวเลื่อน
เดี๋ยวชัด นัยน์ตาคู่นั้นดูดวงดาราหนาวเยือก เขาหมุนคลึง
แหวนหยกบนนิ้วโป้ง “รอนางมาอ่อนนอนช้า หากนางมาอ่อน
นอนช้า...”

มุมปากบุรุษเหี้ยมดกขึ้นบาง ๆ รวากับนึกถึงเรื่องเบิก
บานใจอะไรได้ ในหัวปรากฏเกราะงาช้างสีดำนองในเกราะศึกสีแดง
ผมดำยาวสยาย ใบหน้าเด็กสาวงามล้าท่าว่าแฝงความพยศ

หากนางมาอ่อนนอนเขา เขาจะอย่างไรดีนะ นึกถึง
ฉากภาพสตรีที่ยิ่งพระนางถือตัวคุกเข่าแทบเท้าเขา อ่อนนอน
เขา กงซุนอี้พลันรู้สึกวุ่นใจพริ้งพริ้วความตื่นเต้นหอบหนึ่ง

เขาจะพานางกลับชั่ววูบวัน จากนั้นไปวังเยาว์ไม่มีกู่เทียน
หลานอีก แต่ในจวนอวีน้องของเขาจักมีอนุคนโปรดเพิ่มมา
หนึ่งคน กตัญญูพยศห้าวหาญไว้ได้กาย เพียงแค่คิด กงซุนอี่
ก็รู้สึกคลุ้มคลั่งแล้ว

ดีมากแล้ว คนที่เขาส่งออกไปกลับมารายงานในที่สุด

“ท่านอ๋อง”

“กู่เทียนหลานยอมอ่อนวอนข้าแล้วรี” ความยินดีใน
แหวดากงซุนอี่โลดเต้น

“ท่านอ๋อง กู่เทียนหลานตายแล้วพะยะค่ะ!”

ไฉนข้านี้ อวีน้องกงซุนอี่สีหน้าพลันเปลี่ยนสี ใบหน้า
ที่เดิมขี้เล่น ตอนนี้กลับกลายเป็นไม่น่าดูหาใดเปรียบ

ตาย สตรีคัลที่บอกว่าจะสังหารเขานางนั้น ตายได้อย่างไร

บทที่ 2 เกิดใหม่ข้ามกาลเวลา

แคว้นซั่ววี่น จวนอัศรมหาเสนาบดี

“ซึ่งเปลี่ยน วิธีเล่นแบบใหม่อะไรของเจ้า น่าเบื่อที่สุด นางโง่นั้นสู้หาหวังได้ที่ใด” เสียงไพเราะของสตรีแรกรุ่งดั่งขึ้น

ที่นี้เป็นจวนส่วนหลังของจวนอัศรมหาเสนาบดี สตรีแรกรุ่งนางนี้คือกู่ชิงอวี๋คุณหนูรองจวนอัศรมหาเสนาบดี ส่วนข้างๆ นางคือกู่ชิงเหลียนคุณหนูสามจวนอัศรมหาเสนาบดีที่อายุน้อยกว่านางสองปี

คุณหนูสองนางนี้ได้รับความโปรดปรานจากอัศรมหาเสนาบดีมากที่สุด อยู่ในจวนอัศรมหาเสนาบดีเอาแต่ใจไม่สนผู้ใด หน้าไหน กลั่นแกล้งบ่าวรับใช้ พวกนางเล่นจนเบื่อแล้ว ตอนนี่จึงคิดการละเล่นใหม่ขึ้นมา

พวกนางล้อมรั้วในจวนส่วนหลังบริเวณหนึ่ง ปล่อยสุนัขหลายตัวให้หิวโหยอยู่ในนั้น รอหิวพอประมาณแล้วค่อยโยนอาหารเข้าไป สัตว์หิวโซมักกลายเป็นดุร้าย เห็นสุนัขพวกนั้น

รุมพัดกันเลือดตกเพราะกระตุกขึ้นเต๋ยว พวกนางถึงรู้สึกสนุก
สนใจ

แต่นานเข้ากลับรู้สึกเบื่ออีกแล้ว

ดังนั้นพวกนางจึงคิดวิธีการใหม่ โยนหญิงสติไม่ดีนั้น
เข้าไป

หญิงสติไม่ดีไม่ใช่ผู้ใดอื่น เป็นบุตรสาวสายตรงจวน
อัครมหาเสนาบดี พี่สาวสายตรงของพวกนาง กู้ส่วยเยว่

พวกนางทำกับกู้ส่วยเยว่เหมือนที่ทำกับพวกสุนัข ไม่ให้
นางกินอะไรสองวัน จากนั้นโยนนางเข้าไปในคอกสุนัข ให้แย่ง
อาหารกับสุนัขดูร้ายพวกนั้น คุณกับสุนัขแย่งชิงอาหาร นึกแล้ว
คงรู้สึกน่าสะใจที่ได้กลั่นแกล้งคน

ผู้ใดจะคาด กู้ส่วยเยว่ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของสุนัขพวกนั้นสักนิด
ดูสิ สุนัขแต่ละตัวกัดบนตัวนางได้ แต่นางกลับไม่มีปฏิกิริยา
โต้กลับ ยังไม่ทันแย่งกินอนึ่งอยู่ตรงนั้นไม่ขยับไหวดังแล้ว

น่าเปื่อนัก!

เจ็บ เจ็บเหลือประมาณ

กู้อยู่เฝ้าลิ้มตายากลำบาก ที่เข้าสู่สายตาเป็นกันสុង
ตัวหนึ่ง นางก้มหน้าลงอย่างยากเย็น พบว่ารอบตัวตนเต็มไปด้วย
สុង บนตัวนางถูกกัดเป็นรูแผลนับไม่ถ้วน แผลพวกนั้น
มีแต่ความเจ็บปวดแสนสาหัส

นางไม่ได้ตายแล้วรี กู้เทียนหลานยื่นมือไปคลำท้องตน
ตามสัญชาตญาณ พบว่าท้องนูนแบนราบแล้ว ลูกนาง...ตายแล้ว
ส่วนมือนาง ดำ เล็ก ข้างบนยังมีตาปลา ไม่ใช่มือเรียวยาวกุม
กระบี่คู่หนึ่งแล้ว

กู้เทียนหลานหลับตา ข่มความคิดฟุ้งซ่าน ความทรงจำ
ที่ไม่ใช่ของนางพรุ่งพรูเข้าสู่สมอง

นางตายแล้วมีชีวิตอีกครั้ง ฐานะนางในตอนนีไม่ใช่กู้-
เทียนหลานจวนแม่ทัพวังเฝ้า แต่เป็นกู้อยู่เฝ้าจวนอัศวินหา-
เสนาบดีแคว้นชั่ววัน

ฮ่า ฮ่า นางหัวเราะเสียงทุ้มต่ำในใจ สวรรค์เห็นนางใช้
ชีวิตที่แล้วโง่งมเกินไปจึงไม่อยากให้นางตายรี ตอนนี้นางตาย
และมีชีวิตใหม่ จะต้องแก้แค้นให้ลูก แก้แค้นให้ตนเองให้ได้!

หลี่เย่จิ้น กู้เทียนซิง นางจะต้องกลืนกินเลือดเนื้อพวกเขา
ทั้งเป็น ยังมีกงซุนอี้ นางจะให้เขาตายทั้งเป็น

กู้เทียนหลานสงบสติอารมณ์ลงท่ามกลางความเคียด-
แค้นหาใจเปรียบ เห็นชัดว่าสถานการณ์ของนางตอนนี้ยำแย่
ความทรงจำที่ไม่ใช่ของตนรุกร้าสมองไม่หยุด

ชื่อร่างกายนี้มีนามว่ากู้สุ่ยเยว่ แม้เป็นบุตรสาวสายตรง
จวนอัศวินมหาเสนาบดี แต่กลับเป็นหญิงสมองพิการ ตอนอายุ
น้อยยังมีมารดาคอยคุ้มครอง ภายหลังมารดาสิ้นใจ นางจึง
ตกต่ำกลายเป็นของเล่นของเหล่าคุณหนูในจวนอัศวินมหา-
เสนาบดี

เวลาพวกนางอารมณ์ดีก็ตกรางวัลเป็นอาหารหนึ่งคำ
เวลาพวกนางอารมณ์เสียก็ให้นางกินอาหารกับพวกหมูพวก
สุนัข ซึ่งทั้งหมดนี้ บิดานางอัศวินมหาเสนาบดีก็รับรู้แต่ไม่เคย
สนใจ เดิมทีการมีลูกสมองพิการเป็นการเสียเกียรติมากพอแล้ว
หากไม่ใช่ว่าตระกูลมารดานางยังมีคนอยู่ เขาคงโยนนางให้
จมนับปฏิกูลตายแล้ว

ก๊วยเยว่เติบโตท่ามกลางการเหยียดหยามต่าง ๆ นานา
ตอนนี้ยิ่งน่าสงสาร ตระกูลก๊วยไม่ให้อะไรนางกิน นางอยากกินก็
ต้องแย่งสุนัข แลกชีวิตแย่งชิง ทว่าเด็กสาวอ่อนแออย่างนางจะสู้
สุนัขดุร้ายได้ทีใดกัน

สุนัขพวกนั้นกัดจนนางขยับตัวไม่ได้ เห็นนางไม่แย่ง
อาหารถึงปล่อยนาง ตะครุบไปหากระดูกพวกนั้นแล้วเล็มแทะ

คุณหนูตระกูลก๊วยทั้งสองแยกย้ายจากไป ส่วนก๊วยเยว่
ถูกโยนไว้ในคอกสุนัข ให้อยู่กับสุนัขดุร้ายพวกนี้

“เอ่ ตรงนี้มีสุนัขตัวผู้หลายตัวติดสัดแล้ว โยนสตรีวัยแรก
แย้มไว้ข้างใน มันไม่...”

ด้านนอกแว่วเสียงหัวเราะหยาบช้ำก่อนเงียบหายไป

สุนัขตัวผู้ติดสัด...พวกเขาถึงกับ...คนจวนตระกูลก๊วยแห่งนี้
เห็นนางเป็นสุนัขตัวหนึ่ง ไม่ได้มีความคิดจะเอานางออกไปจาก
คอกสุนัข

ก๊วยเทียนหลานพลันเข้าใจว่าสถานการณ์ของก๊วยเยว่ใน
จวนอัศวินมหาเสนาบดีนั้นเลวร้ายเพียงใด

กู่เทียนหลานขุดร่างกายตนเป็นก้อนกลม ๆ พยายามขุด
เข้ามุมสุดกำลัง ไม่ให้สุนัขพวกนั้นสังเกตเห็นตน ตอนนี้ร่างกาย
นางไร้เรียวแรง ยิ่งแยกไม่ชัดว่าหิวหรือเจ็บ

“เหตุใดวันนี้พวกคุณหนูถึงไม่เคี้ยวกร้านางพิการนี้กัน”

“เจ้าไม่รู้รึ วันนี้เป็นวันที่อวินต้องคว่ำชัชกลับมา ฝ่าบาท
ไม่ได้บอกว่าจะทดสอบอวินอ่องรึ อวินอ่องเก่งการศึกษา ใช้ทหาร
หนึ่งหมื่นเอาชนะกองทัพหนึ่งแสน ไม่ใช่บอกว่าคุณเทียนหลาน
แคว้นวังเยว้นั้นเก่งนักหนาหรือ ใช้ทหารดุจเทพเซียน ตอนนี้ได้
ยिनแล้วน่าขันนัก กู่เทียนหลานตายแล้ว ทหารหนึ่งแสนยังย่อย
ยับตาม”

“อวินอ่องร้ายกาจขนาดนี้เลยรึ”

“แน่นอนอยู่แล้ว อวินอ่องเป็นเทพสงครามแคว้นชั่วอวิน
เรา เจ้าไม่ได้ยिनรึ อวินอ่องกลับมา พวกชาวบ้านคอยต้อนรับ
เต็มถนน ฝ่าบาทยังไปรับที่ประตูเมืองด้วยองค์เอง คุณหนูสูง
ศักดิ์นับไม่ถ้วนพากันจับจองห้องบนหอสุราสองฟากฝั่ง ต่าง
อยากขึ้นชมบารมีอวินอ่อง คุณหนูบ้านพวกเราแย่งตำแหน่ง
หอสุราที่ดีที่สุดไว้ก่อนแล้ว”

ผ่านไปนาน กู้เทียนหลานได้ยินเสียงสาวใช้ชราสองนาง
ดังขึ้นข้างหูนาง

อวินอ่อง กงซุนอี ฮ่า ฮ่า พวกเขาไม่รู้ นี่เป็นเพียงอุบาย
อุบายหนึ่ง เกียรติยศในวันนี้ของกงซุนอีใช้ชีวิตนางและทหาร
หนึ่งแสนแลกลมา

หนึ่งวันหนึ่งคืน ไฟเริ่มมีด สุนัขพวกนั้นหิวอีกแล้ว
ไม่มีอาหาร พวกมันเริ่มเคลื่อนไหว สายตาร่วงตกลงบนตัวกู้-
เทียนหลาน กู้เทียนหลานสัมผัสได้ถึงอันตราย นางฝืนลิ้มตา
ในที่สุดตอนนี้นางเริ่มมีแรงขึ้นมาแล้ว หยัดกายขึ้นจากพื้นอย่าง
ยากลำบาก กะเผลกขาไปยังริมคอกสุนัข เปลืองแรงอยู่มากกว่า
จะปีนออกจากคอกสุนัขได้

นางเกือบคลานกลับที่พักตนเอง ตามจริงแล้วที่พัก
กู้สู่ย่ายไม่ได้ดีกว่าคอกสุนัขนั้นเท่าไร เป็นเรือนมุงसानหนึ่ง
คุหา กลิ่นสะสมอึดอัดเยียนต่าง ๆ คลุ้งโชย นางกลับไปในเรือน
มุงसान ปิดประตู นอนลงบนเตียงปูพื้นดูจน้ำแข็งหนาวเหน็บนั้น

นางหยิบของตำเมี่ยมสองชิ้นจากใต้หมอน ใส่ปากเคี้ยวช้าๆ หลับตาลงนอนหลับไป นอนครั้งนี้ตอนตื่นอีกทีก็เป็นยามค่ำ กู้เทียนหลานลงจากเตียงได้ในที่สุด

นางมองเรือนมุงฟางโล่งว่าง จากนั้นรื้อดูรอบๆ ทว่าหาของที่กินได้ไม่เจอ นางทำได้เพียงไปตักน้ำเย็นข้างนอก กรอกปากกรวดเดียว

“อ๊ะ คุณหนู ตื่นแล้วรี” สตรีนางหนึ่งคล้องตะกร้าเดินมา

กู้เทียนหลานนึกฐานะนางได้จากความทรงจำกู้ส่วยเยว สตรีนางนี้เป็นแม่ครัวจวนส่วนหลังนามว่าหวังซุนเหินยง

หวังซุนเหินยงเดินเข้ามา ถีบนางขาหนึ่ง “ในเมื่อตื่นแล้ว ก้อย่าอู้ ตามเข้ามาทำงาน”

ในใจกู้เทียนหลานปรากฏความชิงชังและความหวาดกลัวสายหนึ่ง นางรู้ว่านี่เป็นความรู้สึกของเจ้าของร่างเดิม หวังซุนเหินยงบีบคั้นให้นางทำงาน ใช้นางเหมือนทาส หากนางไม่ทำหวังซุนเหินยงก็จะทุบตีนาง หวังซุนเหินยงเป็นสตรีหยาบซ้า คนตัวสูงใหญ่ ดีแล้วเจ็บยิ่ง ทุกครั้งหลังถูกตี กู้ส่วยเยวต้องนอนชมบนเตียงอยู่นาน

กู้เทียนหลานไม่ยับ หวังซุนเหนียงจึงลากนางไป
ห้องครัว ร่างกายกู้ส่วยเยว้อ่อนแอ ถูกลากจุดแล้วไม่มีทาง
ขัดขึ้นไหว หวังซุนเหนียงลากนางตรงไปหน้าเตาไฟ ตนเองนาง
นั่งข้างๆ หยิบมันเทศหัวหนึ่งขึ้นมากิน “นางพิการ รีบทำงาน
ให้ข้า คุณหนูรองอยากชดน้ำแกงกระดูกหมู หากเจ้าตุนไม่ดีข้า
จะถลกหนังเจ้า”

หวังซุนเหนียงอยู่ห้องครัว อยากเอาใจเจ้านาย น่า-
เสียดายที่ฝีมือครัวนางหยาบโหลเหมือนตัวนาง กระทั่งนางพบ
คุณหนูสายตรงจวนอัศวินหาเสนาบดีที่มีฐานะต่ำต้อยยิ่งกว่า
ป่าวรับใช้

กู้ส่วยเยว้สติไม่สมประกอบ แต่ทำงานพวกนี้เป็น แถมยัง
ทำได้ไม่เลว ไม่นานหวังซุนเหนียงก็โยนงานที่ตนเองได้รับ
ทั้งหมดให้กู้ส่วยเยว้ทำ ส่วนตนเองรับผลงาน หวังซุนเหนียงได้
หน้า แต่เงินรางวัลที่ได้แม้แต่หมันโถวหนึ่งลูกก็ยังไม่ให้กู้ส่วยเยว้

เหตุใดต้องสนใจนางโง่ด้วย ไม่แน่ว่ายิ่งนางรังแกแรง
พวกนายท่านจะยิ่งชมชอบ หวังซุนเหนียงถือว่าการให้กู้ส่วยเยว้
ทำงานเป็นเรื่องสมควรแล้ว เรียกใช้เจ้านายได้ เวลากลับไปคุย
กับพวกเพื่อนบ้าน ยังเชิดหน้าชูตาได้อีก

กู่เทียนหลานเริ่มจุดไฟ หวังซุนเหินยงเห็นนางเชื้อพัง
จึงเอ่ยขึ้น “อีกหนึ่งชั่วยามข้าจะกลับมาเอาน้ำแกง หากตุนได้
ไม่ดีข้าจะตีเจ้าให้ตาย”

ในห้องครัวเหลือเพียงแค่กู่เทียนหลานคนเดียว

ก่อนอายุสิบเจ็ด ที่กู่เทียนหลานถือเป็นเพียงดาบกระบี่
ไม่เคยเข้าครัวสักครั้ง ภายหลังได้เป็นฮองเฮา สุขภาพร่างกาย
ของหลี่เยจิ่นไม่ดี เพื่อบำรุงร่างกายให้เขา กู่เทียนหลานเรียน
ตุนน้ำแกงกับหมอลวกโดยเฉพาะ ภายหลังน้ำแกงที่นางตุน
กลายเป็นอาหารขึ้นชื่อในวังหลวง ทว่ามีเพียงฮองเต๋เท่านั้นที่ได้
เสพสุข

คิดถึงตรงนี้ กู่เทียนหลานอดขบขมปากตนเองไม่ได้ ขบจน
ฟันส่งเสียงดังกรอดๆ การกระทำโง่งมเหล่านั้นของนาง ตอนนี
นึกแล้วช่างน่าขันนัก

เคี้ยวน้ำแกงหรือ นางจะเคี้ยวให้ดี ในแววตากู่เทียน-
หลานฉายรอยยิ้มอันตราย หวังซุนเหินยงแกล้งกู่ส่วยเยว่ตามใจ
ได้ แต่ตอนนี้ที่อยู่ในร่างกายนี้เป็นนางกู่เทียนหลาน ตั้งแต่เล็ก
จนโตนางกู่เทียนหลานไม่เคยถูกรังแกเช่นนี้มาก่อน

นางสุชนะหวังขุนหญิงไม่ได้ แต่นางมีวิธีการอีกฝ่าย
แค่สตรีชั่วช้านางหนึ่งเท่านั้น

กู้เทียนหลานล้างกระดุกจนสะอาด หลังต้มในน้ำแล้ว
กำจัดไขมันออก ล้างให้สะอาดอีกครั้ง ใส่เครื่องเทศดับคาว
หลังน้ำเดือดแล้วใส่กระดุกหมลงไป ที่นางใช้ตอนนี้เป็นฝีมือครัว
ของฮองเฮาวังเยว้

หลังทำทั้งหมดเสร็จ นางยืนขึ้น มุ่งไปยังเรือนมุงฟาง
หลังเล็กของตน นางสาดสายตาไปในตะกร้าที่มุงเรือน ในตะกร้า
มีสมุนไพรแห้งจำนวนมาก ของเหล่านี้เป็นของที่กู้ชิงอวี๋ กู้-
ชิงเหลียนใช้แกลังนาง สมุนไพรในนี้ บางส่วนทำให้คนท้องเสีย
บางส่วนทำให้คนตัวคัน พวกนางให้นางกินตอนหิว พอกู้สุ่ยเยว้
กินแล้ว ผลลัพธ์ก็ไม่ได้ดีเท่าไร กู้เทียนหลานคว่ำก่าหนึ่งใส่
แขนเสื้อ จากนั้นกลับไปห้องครัว

นางโยนสมุนไพรกำเล็ก ๆ ลงไป กลิ่นกระดุกหมูเข้มข้น
มาก กลบกลิ่นสมุนไพรพวกนี้จนหมด รอคั่วได้พอประมาณ
แล้ว นางค่อยตักสมุนไพรพวกนั้นออกมา

หลังจากนั้นหนึ่งชั่วยาม หวังซุนเหนียงเดินดำ่ว่าคนเข้ามา “นางพิการ เคี้ยวแกงเสร็จจึยัง คุณหนูรองรออยู่นะ”

หวังซุนเหนียงผลักประตูเข้ามาก็เห็นน้ำแกงหม้อหนึ่งตั้งอยู่บนเตาไฟ กลิ่นหอมคละคลุ้งเตะจมูก หวังซุนเหนียงไม่ดำ่ว่าอีก ลอบกลิ่นน้ำลายอีกหนึ่ง เอาน้ำแกงไปส่งให้คุณหนูรองโน่นแล้ว

กู่เทียนหลานยืนอยู่ในมุมมืดของห้องครัว เผยรอยยิ้มเหี้ยมเกรียม รอยยิ้มเช่นนี้ไม่มีปรากฏบนตัวหญิงสมองพิการนางหนึ่งได้ และทั้งหมดนี้หวังซุนเหนียงคงไม่มีโอกาสได้เห็น

บทที่ 3 สังสอนบ่าวชั่ว

หวังซุนเหนียงฮัมเพลงกลีบห้องตนเอง ในอกยังเก็บเศษเงินไว้ วันนี้คุณหนูรองชอบน้ำแกงที่นางต้มมาก ชดรวดเดียวสองถ้วยใหญ่ๆ ตอนอารมณ์ดีตกรางวัลให้นาง พรุ่งนี้เช้าต้องตื่นแต่เช้า ฝากคนจ่ายตลาดในจวนซื้อผงชาดกลับมาให้นาง

ทว่า เรื่องนายินดีไม่ได้คงอยู่นาน หวังซุนเหนียงเพิ่งนอนลงบนเตียง อยู่ๆ ก็มีคนหลายคนพุ่งเข้ามาในห้องนาง ลากนางออกไปจากในห้อง

“บ่าวชั่วใจล้าหนัก ถึงกับกล้าปองร้ายคุณหนูรอง!”

หวังซุนเหนียงงุนงงแล้ว “ข้าทำร้ายคุณหนูรองอย่างไรกัน”

“เจ้าวางยาในน้ำแกง หลังคุณหนูรองชดน้ำแกงเจ้า ไม่เพียงตัวขึ้นผื่นแดง ยังท้องเสียอีก”

กู่ชิงอวีร์รักโฉมหน้าสวยๆ ของตนที่สุด บนหน้ามีรอยแดง
เพียงนิดยั้งจะเป็นจะตาย ตอนนี้ทั้งตัวนางขึ้นผื่นแดง ทั้งตัวมอง
แล้วดูญาติ กู่ชิงอวีร์โหมโชนใกล้เสียสติแล้ว

ผ่านไปครู่หนึ่ง กู่ชิงอวีร์ที่พันปิดหน้าเดินมา ตะไส้หวัง-
ซุนเหียงงำหนึ่ง “บ่าวซัว เจ้าทำอะไรกับข้า”

“พวกเจ้าโบนางให้ตายให้ข้า โบนตึงตายให้ข้า”

เสียงกู่ชิงอวีร์จบลง พวกบ่าวรับใช้กรุกันเข้ามา ถือไม้ฟาด
ตีบนตัวหวังซุนเหียง ไม่นานนางก็ถูกตีจนเนื้อปริแตก

“น้ำแกง...น้ำแกง” ในที่สุดหวังซุนเหียงนึกอะไรขึ้นมา
ได้ “คุณหนู บ่าวถูกใส่ความ ไม่ใช่บ่าวคิดทำร้ายคุณหนู เป็น
กู่ส่วยเยว่ กู่ส่วยเยว่ต้องการทำร้ายท่าน”

“นางชั้นต่ำ เรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับกู่ส่วยเยว่ น้ำแกงนั้น
เจ้าเคี้ยวไม่ใช่”

“คุณหนู บ่าวเปล่า เป็นกู่ส่วยเยว่ที่เคี้ยวเจ้าค่ะ”

“นางโง่งนั้นจะเคี้ยวน้ำแกงเป็นได้อย่างไร”

เห็นชัดว่ากู่ชิงอวีไม่เชื่อ แม้นางจะชิงชังกู่ส่วยเยว่ แต่ไม่ได้เป็นคนโง่

หลิงหลงเป็นสาวใช้ข้างกายกู่ชิงอวี อาหารการกินของกู่ชิงอวีเป็นนางที่รับผิดชอบ ทว่าสุดท้ายกลับถูกหวังซุนเหนียงแย่งไป หลิงหลงไม่พอใจมาโดยตลอด ตอนนี้ได้ยินเรื่องนี้ในใจลอบยินดี รีบเอ่ยขึ้น “คุณหนู ของที่หวังซุนเหนียงเคี้ยวย่าแก่ักบ่าวคิดว่าในนี้ต้องมีเงื่อนงำ”

ไม่นานกู่ส่วยเยว่ก็ถูกพาตัวมา

กู่เทียนหลานเห็นหวังซุนเหนียงที่เนื้อปริแตก จากนั้นมองกู่ชิงอวีที่พันตัวราวภูตผี รู้ว่าแผนนางสำเร็จแล้ว

“กู่ส่วยเยว่ น้ำแกงนั้นเป็นเจ้าเคี้ยวใช่หรือไม่” หวังซุนเหนียงเหมือนควาฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายเอาไว้ได้ เอ่ยถาม

กู่เทียนหลานเอ่ย “ใช่”

กู่ส่วยเยว่ถึงกับยอมรับ หวังซุนเหนียงลิงโลด

“นางหญิงชั้นต่ำ ถึงกับคิดทำร้ายข้า ข้าจะตีเจ้าให้ตาย” กู่ชิงอวีเสียสติแล้ว อยากตีนางให้ตายเดี๋ยวนั้น

“คุณหนู ท่านตื่นางตายไม่ได้ หากตื่นางตาย ลือออกไป แล้วชื่อเสียงไม่น่าฟัง” กู้ชิงอวี๋โง่ ทว่าสาวใช้ข้างกายไม่ได้โง่ “ท่านกับคุณชายตระกูลหวังหมั้นหมายกัน ในเมืองหลวงมีคน จับจ้องคุณชายหวังมากมาย หากท่านฆ่านาง คุณหนูบ้านอื่นคง ใช้เรื่องนี้ทำถมเสียชื่อเสียงท่าน”

แม้คร่ำครวญต่อคุณหนูรอง กู้ชิงอวี๋ตีตายทันทีได้ แต่ กู้ส่วยเยว่ไม่เหมือนกัน คุณหนูจวนตระกูลกู้กลับแกล้งกู้ส่วยเยว่ อย่างไม่รู้ก็ได้ แต่หากตื่นางตาย เล็ดลอดออกไปแล้วคงไม่น่าฟัง กู้ชิงอวี๋อดดีในจวนตระกูลกู้ได้ไม่เพียงเพราะนางได้รับความ โปรดปราน ยังเพราะนางมีการหมั้นหมายกับจวนเสนาบดีด้วย

“คุณหนู ท่านข่มกลับไว้ ข้าจะไปพาฮูหยินมา” หลิงหลง เอ่ย

ไม่นาน หลินชื่อฮูหยินจวนตระกูลกู้ก็มาถึง หลินชื่อเป็น นายหญิงใหญ่คนปัจจุบันของจวนตระกูลกู้ อยู่ในจวนมีอิทธิพล สูง เรื่องราวในจวนล้วนเป็นนางที่ตัดสิน หากหลินชื่อตัดสินว่า กู้ส่วยเยว่ควรตาย คนอื่นไม่มีทางเอ่ยอะไรได้

“ท่านแม่ กู้ส่วยเยว้ใส่ยาพิษในน้ำแกง คิดฆ่าข้า” กู้ชิงอวี๋หันไปคุกเข่าให้หลินซื่อ ถอดสิ่งที่พันใบหน้าออกก็เห็นใบหน้าที่เต็มงามล่อเมืองของนาง ตอนนี้มีตุ้มแดงนับไม่ถ้วน บวมเป่งคล้ายหัวหมูอย่างไรอย่างนั้น

หลินซื่อถูกทำให้ตกใจจนตัวโยน กู้ชิงอวี๋ไม่ใช่ลูกสาวแท้ๆ ของนาง แต่ได้รับความโปรดปรานจากอัครมหาเสนาบดีกู่หญิงในหอหน้าตาสะสวยกลายเป็นเช่นนี้ หากอัครมหาเสนาบดีกู่ทราบเข้า...

“กู้ส่วยเยว้ เจ้าทำอะไร” หลินซื่อจิบจ้องกู้ส่วยเยว้แววตาแหลมคม

ศีรษะกู้ส่วยเยว้ก้มอยู่ตลอด ในแววตาไร้ความกลัว แต่กลับเจือแววเย็นเยียบหนาวเหน็บสายหนึ่ง รอนางเงยหน้าอีกครั้ง ในแววตากลับเจือแววเลือนลอยและไร้เดียงสา นางเอ่ยชี้หวังซุนเหินยง “นางให้ข้าเคี้ยวน้ำแกงให้น้องรอง ข้าจึงเคี้ยวน้ำแกงให้น้องรอง” นางหยิบสมุนไพรรำหนึ่งออกมาจากในอก “ข้าอยากให้น้ำแกงอร่อยเลยเติมของพวกนี้”

หลังหลงคว่ำสมุนไพรมือกู่ส่วยเยว้ไป “ฮูหยิน นี่คือ
สลอต กินแล้วทำให้คนท้องเสีย ส่วนสมุนไพรวัวนี้กินแล้วทำให้
ผื่นขึ้นตัว เป็นนางจริง ๆ ด้วย นางต้องการทำร้ายคุณหนูรอง”

กู่ชิงอวีกำลังอยากหาคนระบายโทสะ รีบเอ่ยขึ้นตาม
“ท่านแม่ ท่านต้องให้ความเป็นธรรมกับลูก ลูกกับตระกูลหวังมี
การหมั้นหมาย หากว่าแต่งออกไปด้วยสภาพอัปลักขณ์ ชีวิต
ลูกหลังจากนี้แย่แคงไม่เป็นไร แต่เกี่ยวพันถึงความสัมพันธ์
ระหว่างจวนตระกูลกู่และจวนตระกูลหวัง ลูกมีความผิดสมควร
ตายยิ่งนัก”

สีหน้าหลินซื่อเปลี่ยนสี เรื่องจวนส่วนหลังกระทบถึง
ความผาสุกของจวนส่วนหน้า ถือเป็นความรับผิดชอบของนาง
ผู้เป็นนายหญิงใหญ่จวนส่วนหลัง

“กู่ส่วยเยว้ คิดร้ายต่อน้องสาว เจ้าถึงกับทำเรื่องชั่วช้า
เช่นนี้ออกมาได้ เจ้ามีอะไรจะพูดหรือไม่”

หวังซุนเหินยงในใจพลันยินดี ใบหน้ากู่ชิงอวีฉายแวว
สะใจที่ได้แก้แค้น

ก๊วยเยว้หน้าฉายแววตกตะลึง “ท้องเสีย คัน...เจ้าหลอก
คน เจ้าเป็นพวกต้มตุ๋น สมุนไพรพวกนี้น้องรองให้ข้า น้องรอง
บอกว่ากินของพวกนี้แล้วหน้าตาดี ข้าอยากให้น้องรองหน้าตาดี
เลยเติมของพวกนี้ลงไป”

“ข้าอยากให้น้องรองดูดีเป็นเรื่องผิดด้วยหรือ” ก๊วยเยว้
พูดแล้วก็ร้องให้เสียงแผ่ว ไปหน้าท่าทางโง่ม

คนสติไม่ดีไม่มีทางพูดเรื่องโกหก

“ก๊วยชิงอวี เจ้าเอาของพวกนี้ให้นางกินรี” หลินซือถาม
ก๊วยชิงอวี

ยามปกติ ไม่ว่าคุณหนูพวกนี้จะรังแกก๊วยเยว้อย่างไร
หลินซือไม่ค่อยใส่ใจนัก แต่ว่าตอนนี้ เรื่องกลับบานปลายมาถึง
ตรงหน้านาง ฉากหน้านางยังต้องทำตัวเป็นธรรมดา ไม่เช่นนั้น
จะควบคุมจวนส่วนหลังทั้งหมดได้อย่างไร

“น้องรอง หรือว่าเจ้าหลอกข้า กินของพวกนี้แล้วไม่มีทาง
ดูดี” ก๊วยเยว้กระซุกถามก๊วยชิงอวี

กู่ชิงอวี๋ปัดมือนางออก เอ่ยขึ้นโบหน้าเหย้มเกรียม “ข้าให้
เจ้าแล้วอย่างไร แค่หญิงสติไม่ดีนางหนึ่ง ยังคิดว่าเป็นของดี
อะไรได้ วันวันยังเก็บสะสมเอาไว้”

หน้าหลินซื่อฉายแววหยามหยัน สะสมรี ตอนนี้อย่า
ย้อนกลับใส่ตนเองแล้วหรือ ถูกกรรมตามสนอง สมแล้วที่เป็นลูก
อีเหินยง¹ โง่มไร้สมอง เหตุใดอัศวินมหาเสนาบดีกู่ถึงโปรดปราน
พวกหัวหมูเหล่านี้ได้

เรื่องมาถึงตรงนี้แล้ว ไม่อาจแยกชัดได้ว่าผู้ใดถูกผู้ใด
ผิดอีก พูดได้แค่ว่ากู่ชิงอวี๋กรรมตามสนอง รังแกหญิงสติไม่ดี
ทว่าผลลัพธ์กลับตกมาอยู่กับตนเอง

สุดท้ายหลินซื่อตัดสิน “คุณหนูรองไม่ระวังกินของผิด
สำแดง อยู่พักรักษาตัวในห้องให้ดี สิบวันนี้ห้ามออกนอกเรือน
ส่วนหวังซุนเหินยง หยามเกียรติดูคุณหนูจนตระกูลกู่ ทำตัว
อูกอาจเช่นนี้ไม่อาจจะเว้น โบายตีให้ตาย”

“ท่านแม่ เหตุใดไม่ฆ่ากู่ส่วยเยว่ กู่ส่วยเยว่ทำให้ข้ากลายเป็น
เป็นเช่นนั้นเจ้าคะ”

¹ อีเหินยงคือคำเรียกอนุ

“ฮูหยิน บ่าวผิดไปแล้ว บ่าวผิดไปแล้ว ขอฮูหยินโปรด
ละเว้นชีวิต”

ชั่วขณะนั้น ทั้งบริเวณสะท้อนเสียงแหลมของคนสองคน
ดังขึ้น

ส่วนกุ้ยเยว่ ตั้งแต่ต้นจนจบไม่ถูกลงโทษอะไรเลยสักนิด
ครั้งนี้สำหรับนางแล้ว เป็นการทำหนึ่งได้ถึงสอง ไม่เพียงฆ่าบ่าว
ชั่วได้ ยังทำให้กุ้ยชิงอวี๋เสียโฉมด้วย

กุ้ยเทียนหลานหนึ่งในเรือนมุงฟางของตน มุมปากยกยิ้ม
บางๆ จากนั้นไป นางคือกุ้ยเยว่ คนไม่มาลวงเกินช้า ช้าก็จะไม่
ไปยุ่งยากกับคน แต่หากคนมาลวงเกินช้า นางก็จะตอกกลับ
เป็นสิบเท่า คนที่หยามเกียรตินาง นางจะเอาคืนทีละคน นางจะ
เหยียบย่ำคนที่ทำให้นางตายพวกนั้นไว้ได้ทำในสักวันหนึ่ง

หลี่เย่จิ้น กุ้ยเทียนชิง กงซุนอี๋ นางสลักชื่อเหล่านี้ลงบน
หัวใจตอนที่ละมิดทีละมิด จะต้องฝังกลบพวกเขาเช่นไหว้ลูกนาง
สักวัน

ยอดหญิงสองแคว้น ทวงแค้นสองภพ 1

进击的王妃

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

进击的王妃

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2023 by Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

桔子面条 Ju Zi Mian Tiao.

ยอดหญิงสองแคว้น ทวงแค้นสองภพ เล่ม 1 / 桔子面条 Ju Zi Mian Tiao: เขียน; นวนิยาย: แปล จาก

进击的王妃 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2566.

371 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. นวนิยาย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6568-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธาริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วัชรกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิสร จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์
บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโพรสารกุล
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา

ราคา – บาท (ฟรี)